

Декември 2004

Минавам границата със Сингапур, чиято малка територия обхваща няколко острова, отцепени от Малайзия чрез тесен морски пролив с ширината на Босфора, по който минават само бързи, патрулни катери. Сингапур е така богато застроен, че квадратурата на офисите и магазините сигурно е по-голяма от общата площ на страната, заселена предимно от китайци, малко индийски и бенгалски емигранти и още по-малко западни специалисти по борсови трансакции и фалит на 200 годишни банки. Малко са градовете, които могат да се сравнят със Сингапур, но бетонът и небостъргачите, широките магистрали, климатизираните подлези и кристалната чистота оставят горчивия привкус на болнична стерилност и нечовешки ред. Дъвките са забранени, за дрога махат глави, а глобите за хвърлен фас също са убийствени. По автобусите има телевизори, по магазините има безплатни компютри, с които може да провериш разписанието и тарифата на транспорта, да купиш билет за мюзикъл или да си платиш глобата. Консуматорството е главозамайващо и някои даже правят пари от ресторанти и дискотеки, където хвърляш боклука "свободно" и директно на пода. Реших да разгледам пристанището на Harbour Front, но единствената гледка бе от паркинг на осмия етаж, от Faber park също трябваше да има гледка, но до там се стигаше най-вече с лифт, така че на третия ден цялото това безсмислие заприлича на безкраен магазин с табели, половината от които поясняват какво може и какво не може да се прави, а другата половина - къде да пъкнеш кредитната си карта. Много хора ще доживеят доволни старините си в Сингапур, но градът-държава за мен си остава само едно хубаво място да намериш изгоден самолетен билет, да си оправиш зъбите и да се възползваш от удобствата на цивилизацията преди да поемеш отново към дивото.